

Εν Μετώπω τη 12 Ιανουαρίου 1919

(Δ)

Τη αληθεία ησθάνθην κι εγώ τον εαυτόν μου προς στιγμήν υπερήφανον με τα ωραία του γράμματό σας λόγια. Λέγω προς στιγμήν διότι αφού προχώρησα λίγο ακόμη στην ανάγνωσή του, είδον ότι η φαντασία σας προέτρεξε της πραγματικότητος κατά πολύ. Αλλά αι υπερβολαί συγχωρούνται πάντες όταν γίνονται για σκοπό που λέγεται και είνε ιερός.

Γιαυτό και με την σκέψη μόνον αυτή δέχομαι τα θαυμαστικά σας καλά λόγια κι ας είνε βγαλμένα πάνω σ'ένα ωρισμένο μοτίβο για τα ίδια πράγματα για την ίδια ιδεολογία πάντα. Τι παράξενες ιδέες που κάνω; Συγνώμην όμως μη σας πειράζει τούτο, αλλά δεν νομίζεις ότι ημείς εδώ πέρα τά'χαμεν πλέον βαρεθεί αυτά; Του δώσατε φοβερά στα νεύρα καλέ Αδελφή μου, τόσο πλειότερο μάλιστα όσο είμαι ηναγκασμένος και μένω σαν ένα πουλί (ή θηρίον) κλεισμένο μέσα σ'ένα κλουβί εδώ και 15 ημέρας τώρα, χωρίς διακοινωνία με κανένα, χωρίς κάθοδο στο χωρηό χωρίς, χωρίς ... κτλ.

Εκ ταύτο εξ αδείας κάποιας επιδημικής νόσου το αινεφάνη λέει στο πληθυσμό.

Στο γνώριμο βρόντο του κανονιού μας δεν τον ακούω πειά το μελάσσιο σύριγμα της λιαστής σφαίρας είνε εξ αεροπλάνου το ειδικό σύρσιμο στον αέρα το ίδιο κι αυτό, μόνο μια βουβαμάρα με περιτρυγιρίζει μια σιωπή, μια μουγγαμάρα που όλα γύρω μου νάπαθαν άξαφνη αφασία.

Ένα ποταμάκι κάτω απ'τα πόδια μου σχεδόν περνώντας κυλάει γοργά κι ολοκάθαρα νερά σαν νά'ναι νερά παράξενα νερά !! Περνούν κάτω από το έδαφος σ'ένα 'δώ μέρος, λίγο παρά κάτω κι έχουν υποσκάψει οριζοντίως και περνούν εις μήκος εκατόν (Δ) μέτρων (Δ) μια παράδοξη φυσική γέφυρα, κάτι φυσικά σπήλαια καθ'όλην την διαδρομήν των με σταλλακτίτας πολύχρωμους κατάστικτους με πολυτρίχιαλαμπρους σαν μπριλλάντια, και σαν ο ήλιος τους λούει με τις ακτίνες του νομίζει κανείς πως βλέπει υελοπωλείον - αίφνης το (Δ) και το κρυστάλ - και πατά σιγά σιγά στην απαλή και γιομάτη από καθάρια πετράδια αμμουδιά μην τύχει και σπάσει τα ... γυαλικά.

Ακούτε όμως τώρα. Κλεισμένος στο γραφείο μου, ένα θαυμάσιο δωμάτιο που μαζί με ολόκληραν σειράν που άλλα τάχαν φτειάξει προτού ακόμη φανούν οι Γερμανοβούλγαροι μέσα σ'ένα παραδεισίου κάλλους τοπίου του Δεμίρ Ησσάρ, περιβαλλόμενον γύρω από γρανιτώδεις (Δ) πελωρίους βράχους, από κάτι μοναδικά στο φόντο τους και στ'αντίκρυσμά τους υψώματα, αλύσσεις βουνών, μεσ' την ερημιά στην άγρια φύσι που του ανθρώπου η ματιά την έκαμε πειό άγρια και πειό φοβερή απ'την ερήμωσι και καταστροφή που έσπειρε γύρω, συλλογιέμαι και ποθώ την ειρήνική ζωή, τη ζωή που δικαιούμαι στους δικούς μου ... και κάθομαι και σας γράφω, συγχωρείστε με, νερόβραστα όπως είν'όλο νερόβραστα και τα φαγητά που μας σερβίρει κάθε λίγο η λέσχη μας. .. Αλλά εμάθαμε ότι φεύγομε για τη (Δ) εντός ολίγου και αυτό μας παρηγορεί πολύ. Σεις βεβαίως, δεν θα πάυσετε ως τόνον να μοι γράφετε, μόνον όμως όχι όλο ηρωϊκά !

Διότι, είμαι ειλικρινής, αυτή τη φορά δεν εκράτησα (Δ) αλλά πένναν. Το Σώμα εις ο ανήκω είνε Σώμα Ειρηνικόν αλλ'ακολουθεί όμως κι αυτό εκ καθήκοντος τα

άλλα τα πολεμικά. Αίφνης μια περιγραφή σημερινής Αθηναϊκής ζωής με τον γρηπώδη πανικόν σας, (Δ) έτερα κανονικά νέα κ.λ. σχετικά, απ'αυτά θα επεθύμουν και εν τη αναμονή των, επιτρέψατέ μοι να σας ευχαριστήσω εκ των προτέρων.

Στρατηγείον (Δ)

Τ.Τ. 903

Β.Π. Υπολοχαγός